

ע"פ 24752/04/16 - רן גידה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 24752-04-16 גידה רן נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני כבוד השופטת דבורה עטר
מערערים רן גידה
נגד מדינת ישראל
משיבים

החלטה

1. לפני בקשה להורות על עיכוב ביצוע רכיב הפסילה אשר הוטלה על המבקש במסגרת פסק דינו של בית משפט לתעבורה בפתח תקוה בתת"ע 7460-05-14 עד להכרעה בערעור שהוגש על פסק הדין (להלן: "הבקשה")
2. המבקש הורשע, לאחר שמיעת הראיות, בנהיגה בשכרות ונגזרה עליו בין יתר רכיבי הענישה, פסילה לתקופה של 24 חודשים.
3. ב"כ המבקש עתר לבית המשפט להיעתר לבקשה לשם מניעת נזק בלתי הפיך לאור סיכויי הערעור להתקבל.
4. ב"כ המשיבה טען מנגד כי סיכויי הערעור להתקבל קלושים, הן בהיבט של הכרעת הדין והן בהיבט של גזר הדין ועל כן אין לסטות מן הכלל על פיו יש לרצות את הפסילה באופן מיד.
5. בבש"פ 5699/13 מורן בן לולו קפלן נ' מדינת ישראל (23.8.2013) פורטו אמות המידה להכרעה בשאלת עיכוב ביצוע עונש בכלל ורכיב הפסילה בפרט:

"...כידוע, אמות המידה לבחינת בקשה לעיכוב ביצוע עונש נקבעו בבית משפט זה בע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 241 (2000) (להלן: הלכת שוורץ). בהתאם להלכת שוורץ, נקודת המוצא הינה כי עונש שהשיתה הערכאה הדיונית על נאשם יבוצע באופן מיידי. זאת, מפאת האינטרס הציבורי באכיפה אפקטיבית של הדין הפלילי ומטעמים של שמירה על שלום הציבור ואמון הציבור

עמוד 1

ברשויות האכיפה. עם זאת, לבית המשפט שיקול דעת באם להורות על עיכוב ביצוע העונש. בין השיקולים שעשויים להצדיק עיכוב ביצוע מנויים סיכויי הערעור, משך ריצוי העונש (אם ריצוי באופן מיידי עשוי לייתר את שמיעת הערעור), חומרת העבירות והשלכותיהן על מסוכנות הנאשם וכן שיקולים הקשורים לנסיבותיו האישיות של הנאשם.

אמות מידה אלה אמנם נקבעו לעניין בקשה לעיכוב ביצוע של עונש מאסר אך הן הוחלו, בשינויים המחויבים, גם לעניין בקשה לעיכוב ביצוע של פסילה מקבלת או החזקת רישיון נהיגה. בהקשר זה נקבע בפסיקתנו כי בבקשה מן הסוג האחרון נעה נקודת האיזון באופן משמעותי לכיוון ריצוי העונש באופן מיידי, וזאת בהתחשב בכך שהפגיעה הנגרמת לנאשם כתוצאה משלילת רישיון נהיגה קטנה בהשוואה לשלילה חירותו באמצעות עונש מאסר [ראו: ע"פ 2946/06 וייסמן נ' מדינת ישראל פסקה 3 (6.4.2006); עניין פרל, בפסקה 12].

10. ובענייננו, לאחר שנתתי דעתי לסך כל הטיעונים ושקלתי את מכלול השיקולים, לא מצאתי כי יש מקום לסטות מן הכלל לפיו יש להעדיף את האינטרס הציבורי שבאכיפה מידית של פסק הדין וביתר שאת בעת שבהיבט הפסילה עסקינן ודין הבקשה להידחות, כפי שיפורט עתה.

על המבקש, אשר הורשע בגין נהיגה בשכרות, הוטלה פסילה למשך 24 חודשים, הכוללת הפעלה בחופף של פסילה על תנאי שהוטלה עליו בגין הרשעה קודמת בנהיגה תחת השפעת משקאות משכרים.

הערעור קבוע למועד קרוב ועל כן ובשים לב למשך הפסילה, לא יהא בריצוי הפסילה באופן מיידי כדי לייתרו.

המבקש מערער גם על עצם הרשעתו ועניין זה ייבחן לגופו במסגרת הערעור. ואולם, לא מצאתי, בשלב זה, כי סיכויי הערעור גבוהים במידה כזו שתטה את הכף, לעבר עיכוב ביצועו של עונש הפסילה.

לאור סך כל האמור לעיל, אני מורה על דחיית הבקשה.

ניתנה היום, כ"ו ניסן תשע"ו, 04 מאי 2016, בהעדר הצדדים.